

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

III. ÚS 752/2025-16

Ústavný súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedu senátu Roberta Šorla (sudca spravodajca) a sudcov Ivana Fiačana a Martina Vernarského v konaní podľa čl. 127 Ústavy Slovenskej republiky o ústavnej sťažnosti sťažovateľa [REDACTED] [REDACTED] [REDACTED] [REDACTED], zastúpeného Mgr. Petrom Arendackým, advokátom, Železničiarska 13, Bratislava, proti uzneseniu Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 3Cdo/37/2024 z 23. júla 2025 takto

rozhodol:

Ústavnú sťažnosť **odmieta**.

Odôvodnenie:

I.

1. Sťažovateľ sa ústavnou sťažnosťou doručenou ústavnému súdu 27. októbra 2025 domáha vyslovenia porušenia základných práv na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“), čl. 20 ods. 1 a čl. 21 ods. 1 ústavy, práv podľa čl. 6 ods. 1 a čl. 8 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) a práv podľa čl. 7, čl. 38 a práva na účinný prostriedok nápravy podľa čl. 47 Charty základných práv Európskej únie (ďalej len „charta“) uznesením o odmietnutí jeho dovolania v civilnom spore.

II.

2. Okresný súd rozsudkom z marca 2022 zamietol žalobu sťažovateľa, ktorou sa domáhal určenia neplatnosti dražby svojho bytu. Bolo zistené, že banka na základe zmluvy z mája 2014 sťažovateľovi poskytla úver 7 000 eur, ktorý mal splatiť v 50 mesačných splátkach. Na základe zmluvy na bývanie banka sťažovateľovi už v auguste 2014 poskytla nový úver 7 000 eur, z ktorého bol splatený zostatok úveru z mája 2014 (6 884,43 eur). Tento druhý úver mal sťažovateľ splatiť do marca 2041 v 318 mesačných splátkach po 40,79 eur. Na zabezpečenie tohto úveru bolo zmluvou k bytu sťažovateľa zriadené záložné právo. Sťažovateľ od marca 2018 prestal platiť splátky. Banka mu v máji 2018 oznámila, že ak zameškané splátky (309,53 eur) nezaplatí, môže vyhlásiť splatnosť úveru a vykonať záložné právo. Sťažovateľ zameškané splátky nezaplatil a banka v júli 2018 vyhlásila splatnosť úveru a vyzvala ho na zaplatenie jeho zostatku 6 991,71 eur. Následne túto pohľadávku postúpila žalovanému 1, na návrh ktorého bol byt ohodnotený

na 11 000 eur. Po neúspešnej dražbe v októbri 2020 ho v novembri 2020 za 10 200 eur vydražila žalovaná 2.

3. Podľa okresného súdu sťažovateľovi poskytnutý úver nie je bezúročný a bez poplatkov, keďže sa naň nevzťahuje zákon č. 129/2010 Z. z. o spotrebiteľských úveroch a o iných úveroch a pôžičkách pre spotrebiteľov a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o spotrebiteľských úveroch“), a to podľa § 1 ods. 3 písm. c) tohto zákona, podľa ktorého spotrebiteľským úverom nie je úver zabezpečený záložným právom k nehnuteľnosti, ktorého lehota splatnosti je viac ako 10 rokov. Ako platnú okresný súd posúdil zmluvu o zriadení záložného práva. Podľa okresného súdu bolo právo banky vyhlásiť predčasnú splatnosť úveru dojednané platne, keďže to bolo v súlade s § 53 ods. 9 Občianskeho zákonníka (ďalej len „OZ“), podľa ktorého ak ide o plnenie zo spotrebiteľskej zmluvy, ktoré sa má vykonať v splátkach, môže dodávateľ uplatniť právo podľa § 565 OZ najskôr po uplynutí troch mesiacov od omeškania so zaplatením splátky a keď súčasne upozornil spotrebiteľa v lehote nie kratšej ako 15 dní na uplatnenie tohto práva. Podľa uzavretej zmluvy o úvere súčasťami zmluvy sú všeobecné obchodné podmienky banky, kde bolo toto právo banky dojednané. Podľa okresného súdu dôvodná nebola námietka sťažovateľa o tom, že banka nemohla postúpiť pohľadávku na žalovaného 1.

4. Ako nedôvodné vyhodnotil okresný súd námietky sťažovateľa proti dražbe. Zdôraznil, že opakovaná dražba sa mohla konať, keďže to umožňovali protipandemické opatrenia. Vylúčil jej neprimeranosť, keďže dlh sťažovateľa bol 6 991,71 eur a byt bol ohodnotený na 11 000 eur. Poukázal na to, že všetky zákonom č. 527/2002 Z. z. o dobrovoľných dražbách a o doplnení zákona Slovenskej národnej rady č. 323/1992 Zb. o notároch a notárskej činnosti (Notársky poriadok) v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o dobrovoľných dražbách“) vyžadované postupy boli pri dražbe dodržané. K námietke sťažovateľa o jeho ústavnom práve na obydlie poukázal na ústavné právo vlastníť majetok, ktoré chráni aj pohľadávku veriteľa.

5. Krajský súd na odvolanie sťažovateľa potvrdil rozsudok okresného súdu. Uviedol, že na platnosť dražby nemali vplyv skoršie neúspešné dražby z roku 2019, a tak nebol dôvod vykonávať sťažovateľom navrhované dôkazy k týmto okolnostiam. Podľa krajského súdu nebol potrebný ako dôkaz vykonať znalecký posudok, na základe ktorého bola vykonaná dražba, keďže ohodnotenie bytu podľa tohto posudku bolo uvedené v iných listinách. To, že tento posudok bol sťažovateľovi doručený, bolo preukázané z doručky a sprievodného listu sťažovateľovi, ktorých správnosť nebola spochybnená. Krajský súd ďalej uviedol, že dôvodom neplatnosti dojednaného predčasnej splatnosti nie je to, že bolo zahrnuté v obchodných podmienkach, ktoré boli súčasťou zmluvy o úvere. Banka tak platne využila právo vyhlásiť predčasnú splatnosť úveru. Krajský súd takisto uviedol, že sťažovateľ v konaní vôbec neuviedol vlastné skutkové tvrdenia, z čoho mala pozostávať pohľadávka žalovaného 1 a aká je jej správna výška.

6. Proti rozsudku krajského súdu podal sťažovateľ dovolanie z dôvodov podľa § 420 písm. f) a § 421 ods. 1 písm. a) a b) Civilného sporového poriadku (ďalej len „CSP“). Bez toho, aby rozlišoval tieto dovolacie dôvody, namietal, že jeho argumentácia smerovala k nedoručeniu niektorých listín žalovanými v procese dražby, a preto sa k nim nemohol riadne vyjadriť. Bol toho názoru, že nebolo preukázané doručenie výzvy na sprístupnenie bytu znalcovi, a preto ohodnotenie bytu nezodpovedalo jeho hodnote. Navyše sa nemohol zúčastniť ohliadok znalcom a záujemcov o dražbu. Ďalej namietal, že bol výlučným vlastníkom bytu, a preto mali byť všetky zásielky doručované len jemu, a nie jeho bývalej manželke. Za nesprávne považoval závery, že listiny boli

doručované do vlastných rúk, hoci jemu neboli doručené, a preto o dražbe nevedel. Sťažovateľ v dovolaní takisto poukázal na to, že mu banka poskytla len 6 801 eur, pričom 199 eur predstavoval zinkasovaný spracovateľský poplatok. Úroky si však uplatňovala zo 7 000 eur.

7. Sťažovateľ ďalej uviedol, že výška a pravosť pohľadávky nebola riadne preukázaná, nebolo o nej právoplatne rozhodnuté a bola v rozpore s § 7 ods. 2 zákona o dobrovoľných dražbách. Zopakoval námietky o neplatnosti dojednania o zosplatnení úveru a postúpení pohľadávky bankou žalovanému 1. Žalovaný 1 v konaní nepreukázal ani individuálne dojednanie zmluvných podmienok, čo nebolo zhojené ani odkazom na obchodné podmienky. Fiktívne dojednanie možnosti predčasného zosplatnenia úveru v obchodných podmienkach sťažovateľ považoval za neprijateľnú a nekalú obchodnú praktiku a kritizoval skutočnosť, že súdy si takéto zmluvné dojednanie osvojili.

8. Sťažovateľ v dovolaní opakovane, že úverom si banka zabezpečila splatenie predchádzajúceho spotrebiteľského úveru. Úver nebol poskytnutý na bývanie, a preto šlo o spotrebiteľský úver podľa zákona o spotrebiteľských úveroch. Úverová zmluva mala obsahovať všetky obligatórne údaje vrátane výšky RPMN. Keďže takýto údaj neobsahovala, úver mal byť bezúročný a bez poplatkov. Banka zároveň v rozpore s § 7 zákona o spotrebiteľských úveroch neskúmala jeho schopnosť splácať úver. Sťažovateľ tvrdil, že ku dňu vyhlásenia predčasnej splatnosti úveru nebol v omeškaní, keďže úver bol bezúročný a bez poplatkov, a mal povinnosť splácať len pomernú časť istiny. Sťažovateľ považoval za nepravdivé tvrdenie krajského súdu, podľa ktorého pred okresným súdom nenapadol doručovanie listín, ktoré boli doručované jeho bývalej manželke, a nie jemu samotnému. Sťažovateľ poukázal na to, že na pojednávaní vzniesol námietky o nedoručení znaleckého posudku, oznámenia o dražbe a výzvy na umožnenie ohliadky.

9. Najvyšší súd ústavnou sťažnosťou namietaným uznesením dovolanie sťažovateľa odmietol. Z dôvodu nesprávneho procesného postupu dovolanie odmietol ako procesne neprípustné. Uviedol, že sťažovateľ namietal nesprávne vyhodnotené dokazovanie a nedostatočné zistenie skutkového stavu. S jednotlivými námietkami sťažovateľa (žiadosť o vykonanie dôkazov, nepreukázanie doručenia listín, nevyplatenie celého úveru, neplatnosť dohody o predčasnom zosplatnení, absencia RPMN) sa najvyšší súd vysporiadal tak, že odkázal na časti odôvodnení rozhodnutí okresného a krajského súdu.

10. K dovolaciemu dôvodu podľa § 421 ods. 1 písm. a) a b) CSP konštatoval, že ten nebol vymedzený spôsobom podľa § 432 až § 435 CSP. Sťažovateľom formulované otázky nepredstavovali vymedzenie právnej otázky v zmysle § 421 ods. 1 CSP. Preto dovolanie odmietol podľa § 447 písm. f) CSP bez toho, aby sa zaoberal vecnou správnosťou napadnutého rozhodnutia. Pritom odkázal na judikatúru ústavného súdu, podľa ktorej si najvyšší súd bez náležitého vymedzenia právnej otázky nemôže túto otázku vyabstrahovať sám (II. ÚS 29/2021). Najvyšší súd zdôraznil, že sťažovateľ nekonkretizoval právnu otázku, na riešení ktorej založil krajský súd svoje rozhodnutie. Nebolo ju možné ani vyabstrahovať z dovolania ako celku bez toho, aby bola znevýhodnená protistrana. Podľa najvyššieho súdu sťažovateľ len namietal nesprávne zistený skutkový stav a vyjadril nesúhlas s právnymi závermi. Najvyšší súd zdôraznil, že dovolanie podané pre nesprávne právne posúdenie nemožno odôvodniť spochybnením skutkových záverov. Najvyšší súd zvýraznil, že ak by absenciu konkrétne vymedzenej právnej otázky nezohľadnil, uskutočnil by procesne neprípustný dovolací prieskum.

III.

11. Sťažovateľ tvrdí, že odmietnutím preskúmania veci a nedostatočným odôvodnením napadnutého uznesenia bolo porušené jeho právo na súdnu ochranu. Zdôrazňuje, že v jeho veci došlo k odňatiu jeho obydlija dobrovoľnou dražbou bytu, v ktorom býval s rodinou. Najvyšší súd pritom odmietol dovolanie len z formálnych dôvodov bez vecného posúdenia námietok a podstaty prípadu, za ktorú sťažovateľ považuje neplatnosť úverovej a záložnej zmluvy, neexistenciu podmienok na výkon záložného práva a nezákonnosť dobrovoľnej dražby, čím sa mu uprelo právo na účinné preskúmanie zásahu do jeho majetkových práv a procesného postavenia spotrebiteľa. Sťažovateľ tvrdí, že najvyšší súd mal z dovolania vyabstrahovať právnu otázku podľa § 421 CSP, následne posúdiť, či od tejto záviselo rozhodnutie krajského súdu.

12. K namietanej arbitrárnosti odôvodnenia rozsudku krajského súdu sťažovateľ uvádza, že najvyšší súd iba citoval z odôvodnenia krajského súdu bez toho, aby vysvetlil, prečo námietky sťažovateľa nie sú spôsobilé rozhodnutie krajského súdu spochybníť. Zároveň najvyšší súd nesprávne medzi skutkové otázky zahrnul aj námietky týkajúce sa právneho posúdenia veci, keď jednak vôbec neodôvodnil, prečo konkrétne námietky považoval za skutkové, a nie právne. Pritom odkazuje na judikatúru ústavného súdu (I. ÚS 468/2023, III. ÚS 295/2024, III. ÚS 61/2022), z ktorej vyvodzuje, že jeho námietky vo vzťahu k neplatnosti dojednania o práve na predčasné zosplatnenie úveru, neplatnosti postúpenia pohľadávky, právnej účinnosti doručovania znaleckého posudku a nesprávnosti aplikácie právnych predpisov smerovali proti nesprávnemu právnemu posúdeniu zisteného skutkového stavu, a nie proti samotnému skutkovému stavu.

13. K porušeniu práva na účinný prostriedok nápravy došlo podľa sťažovateľa tým, že sa okresný aj krajský súd odmietli zaoberať vecnou podstatou, či banka neporušila svoje zákonné povinnosti, a tým, že najvyšší súd odmietnutím dovolania čisto z formálnych dôvodov odoprel reálnu možnosť preskúmať zásah do vlastníckeho práva a obydlija. Sťažovateľ tvrdí, že najvyšší súd nepreskúmal viaceré zásadné hmotnoprávne otázky, hoci ich výslovne v dovolaní namietal. Sťažovateľ ďalej tvrdí, že súdy mali povinnosť konať bez návrhu pri ochrane spotrebiteľa a preveriť, či banka konala v súlade s normami na ochranu spotrebiteľa. Podľa sťažovateľa došlo aj k porušeniu princípu rovnosti zbraní tým, že bol ako spotrebiteľ postavený do nerovného procesného postavenia. Sťažovateľ tvrdí, že nižšie súdy akceptovali tvrdenia veriteľa, nezabezpečili priamym vyžiadanim dôkazy a neoznámili mu, ktoré rozhodujúce skutočnosti považujú za nesporné. Zdôrazňuje, že o neprípustnosti dovolania sa dozvedel až z namietaného rozhodnutia, čo je porušením zákazu prekvapivých rozhodnutí.

IV.

14. Ústavná sťažnosť je zjavne neopodstatnená a ako taká bola podľa § 56 ods. 2 písm. g) zákona č. 314/2018 Z. z. o Ústavnom súde Slovenskej republiky a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) odmietnutá.

15. Základné právo na súdnu ochranu a právo na spravodlivé súdne konanie je zamerané na výsledok, čo znamená, že mu musí zodpovedať proces ako celok. Konanie o ústavnej sťažnosti nie je pokračovaním konania pred všeobecnými súdmi a ústavný súd pri svojom prieskume nerozhoduje vo veci samej, ale preskúmava, či nie sú skutkové a právne závery všeobecných súdov

zjavne neodôvodnené alebo arbitrárne, teda z ústavného hľadiska neospravedliteľné a neudržateľné, a zároveň či majú za následok porušenie základného práva alebo slobody (III. ÚS 353/2024, III. ÚS 619/2021).

16. Z hľadiska ústavného posúdenia treba rešpektovať právomoc najvyššieho súdu ústavne konformným spôsobom vymedzovať si prípustnosť dovolania a vychádzať z toho, že v prvom rade je vecou najvyššieho súdu určovať si koncepciu interpretácie prípustnosti mimoriadnych opravných prostriedkov, a to za predpokladu, že táto nie je nepriateľská z hľadiska ochrany základných práv a slobôd. Z ústavného hľadiska je podmienkou, aby táto interpretácia nebola svojvoľná, ale i formalistická a aby bola čo najustálenejšia (II. ÚS 65/2010).

17. Prístup najvyššieho súdu k dovolaniu sťažovateľa prirodzene vychádzal z toho, že sťažovateľ v úvode dovolania uviedol, že ho podáva z dôvodov podľa § 420 písm. f) a § 421 ods. 1 písm. a) a b) CSP, no z jeho ďalšej argumentácie vôbec nevyplýva, ktorá jej časť sa týka toho, či onoho dovolacieho dôvodu. Sťažovateľ v dovolaní nesúrodo uvádzal a opakoval argumenty, ktoré uviedol v konaní pred okresným a krajským súdom a ktoré obdobným spôsobom prezentuje aj v ústavnej sťažnosti. Z dovolania sťažovateľa je bez domýšľania nemožné rozlíšiť, ktoré z jeho argumentov smerujú k dovolaciemu dôvodu podľa § 420 CSP a ktoré k § 421 CSP.

18. Vzhľadom na argumentáciu sťažovateľa v dovolaní bol prirodzený prístup najvyššieho súdu, keď v rámci prieskumu dôvodnosti dovolania z dôvodu podľa § 420 písm. f) CSP odkazoval na jednotlivé časti odôvodnení rozhodnutí krajského a okresného súdu. Pritom sa námietky sťažovateľa týkali nesprávne vyhodnoteného dokazovania a nedostatočného zistenia skutkového stavu veci. K jednotlivým námietkam sťažovateľa v dovolaní najvyšší súd pripojil vhodné odkazy na rozhodnutia krajského alebo okresného súdu. Pritom uzavrel, že krajský súd nepostupoval spôsobom, ktorý by bol v rozpore s kogentnými procesnými ustanoveniami, čím by došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces. Nie je preto v rozpore s ústavnými právami sťažovateľa, pokiaľ takto odôvodnené dovolanie podľa § 420 písm. f) CSP najvyšší súd odôvodnil prevažne s odkazmi na konkrétne časti odôvodnenia krajského súdu.

19. Rovnako ako v dovolaní ani v ústavnej sťažnosti sťažovateľ zrozumiteľne nekonkretizuje právne otázky, ktoré boli podľa neho nesprávne posúdené. Nekonkretizuje ani rozhodovaciu prax najvyššieho súdu, od ktorej sa mal krajský súd odkloniť, a ani to, akú otázku riešenú v rozhodnutí krajského súdu najvyšší súd ešte neriešil. To dostatočne jasne sťažovateľovi najvyšší súd vysvetlil, pričom poukázal na rozhodnutia ústavného súdu. Najvyšší súd sťažovateľovi dostatočne uviedol, že dovolanie podané pre nesprávne právne posúdenie nemožno odôvodniť spochybnením skutkových záverov súdov nižšej inštalácie a ak by bez konkrétne vymedzenej právnej otázky posúdil dôvodnosť dovolania, došlo by k neobmedzenému dovolaciemu prieskumu, čo by bolo v rozpore s § 421 ods. 1 CSP. Ani v tomto ohľade nemožno v argumentácii najvyššieho súdu badať ústavne neakceptovateľný spôsob odmietnutia dovolania. Najvyšší súd s ohľadom na obsah dovolania nemal právomoc abstrahovať právne otázky z nesúrodej argumentácie sťažovateľa, ktorá nerozlišovala medzi dovolacími námietkami podľa § 420 písm. f) CSP na strane jednej a podľa § 421 CSP na strane druhej.

20. Odmietnutie dovolania sťažovateľa z dôvodov podľa § 420 písm. f) CSP tak bolo výsledkom úvahy najvyššieho súdu, ktorá zodpovedala námietkam sťažovateľa, ktoré nerozlišovali medzi námietkami nesprávne či nedostatočne zisteného skutkového stavu na strane jednej a nedostatočného odôvodnenia na strane druhej. S oboma týmito námietkami sa najvyšší súd

vysporiadal bez toho, že by bolo možné dospieť k tomu, že by jeho závery boli zjavne mylné. Obdobne nemožno dospieť k záveru, že by prejavom formalistického prístupu najvyššieho súdu bolo odmietnutie dovolania z dôvodu podľa § 421 CSP. Preto je vylúčené porušenie ústavných práv sťažovateľa na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy, spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru a účinný prostriedok nápravy podľa čl. 47 charty. To vylučuje, že by odmietnutím dovolania sťažovateľa boli porušené aj jeho ústavné práva hmotného charakteru podľa čl. 20 ods. 1 a čl. 21 ods. 1 ústavy, čl. 8 dohovoru a čl. 7 a čl. 38 charty.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu ústavného súdu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 18. decembra 2025

Robert Šorl
predseda senátu